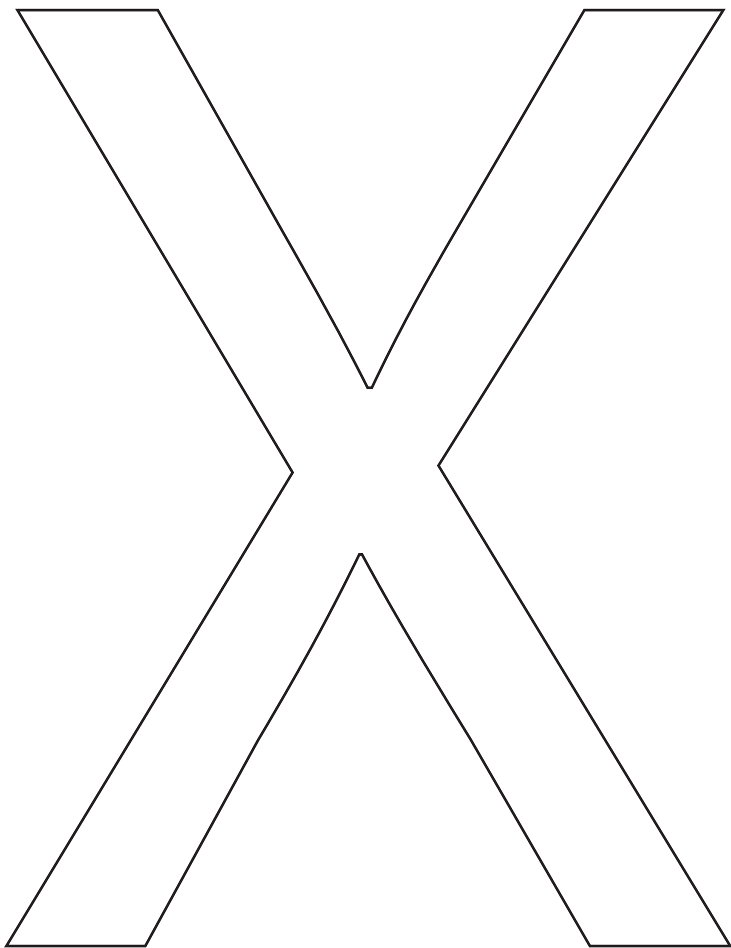

antifa xalandri

Έντυπο δρόμου | Τεύχος #19 | Φθινόπωρο 2019

SUPPORT YOUR LOCAL ANTIFA

Ξεκινήσαμε το 2013 φτιάχνοντας το Antifa Xalandri. Ήμασταν και είμαστε άνθρωποι που τριγυρνάμε στις γειτονιές των Βορείων. Ζούμε, βγαίνουμε, δουλεύουμε, αράζουμε και υπάρχουμε με χίλιους τρόπους σε αυτές τις γειτονιές. Στο Χαλάνδρι, στον Παπάγο, στον Χολαργό, στα Βριλήσσια και στην Αγία, στα Μελίσσια και στο Μαρούσι.

Μέσα σε αυτές τις γειτονιές συζητάμε τα άγχη μας, ξεσπάμε τα νεύρα μας, ενώνουμε τις χαρές μας. Αυτά είναι που μας φέρνουν όλο και πιο κοντά. Μα πάνω απ' όλα, αυτό που μας κάνει να μπορούμε να την παλέψουμε σε αυτόν τον κόσμο, είναι το κοινό μας μίσος για τους φασίστες. Κι εδώ δεν εννοούμε μόνο τα καθίκια της Χ.Α. Αλλά και τα αφεντικά μας και τους μικροαστούς που τόσο αγαπάνε την πατρίδα τους, τους ματσό ελληναράδες, τους μπάτσους και τους ρουφιάνους, τους ρατσιστές καθηγητές και συναδέλφους. Όλος αυτός ο συρφετός μας πιέζει και μας μισεί. Ανταποδίδουμε και με το παραπάνω. Αλλά δεν έχουμε μονάχα το μίσος μας. Ανακαλύπτουμε τρόπους να οργανωθούμε εναντίον τους, τρόπους να διαβάζουμε, να κουβεντιάζουμε και να καταλαβαίνουμε τον κόσμο όλοι μαζί. Τρόπους να επιτεθούμε.

Φτάνοντας στο σήμερα, μοιράζουμε αυτό το έντυπο για πάνω από 6 χρόνια και θα συνεχίσουμε. Μαζί με σπρέι στους τοίχους, αντιφασιστικά live, αφίσες και διαδηλώσεις θα κάνουμε ότι περνάει από τα χέρια μας για να βρούμε κι άλλους σαν κι εμάς, να γνωριστούμε και να χτίσουμε κοινότητες. Να μην νιώθουμε μόνες, να μην αισθανόμαστε αδύναμοι. Να υπενθυμίσουμε στους εχθρούς μας ότι δεν παίζουν μπάλα σε άδειο γήπεδο.

ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΑΥΤΟΚΟΛΛΗΤΑ!

αν τα ψάχνεις στείλε μέηλ:

antifaxalandri@yahoo.com

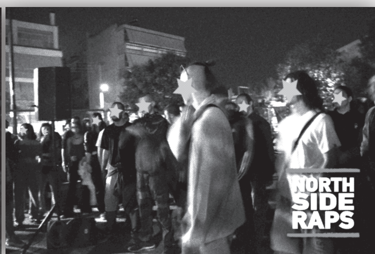

NOT THE GLORY BUT THE STRUGGLE

Υποτίθεται ότι αν ασχολείσαι με την πολιτική και τον αντιφασισμό, όπως κάνουμε εμείς, πρέπει να περιμένεις την «μεγάλη νύχτα», τις χιλιάδες κόσμου, τις ένδοξες στιγμές. Αλλά εμείς έχουμε το βλέμμα στραμμένο άλλου. Έχουμε το βλέμμα στραμμένο στις γειτονιές μας. Στα στενά τους, στις πλατείες, στους δρόμους τους. Ξέρουμε ότι εκεί είναι που δίνεται κάθε μέρα η μάχη κόντρα στο φασισμό με μυριάδες τρόπους. Αυτή η μάχη είναι που κρατάει την πόλη ζωντανή και είμαστε υπερήφανα κομμάτι της. Το ξέρουμε ότι δεν είμαστε οι μόνοι.

Hip-Hop Live από North Side Raps

Σκεφτείτε το λίγο: τα παιδιά της γειτονιάς παίρνουν τον χώρο που τους ανήκει και φτύνουν στα μούτρα τους ρατσιστές και τους ρουφιάνους. Η φασαρία τους κάνει τους καθωσπρέπει να ξινίζουν και τις κλήσεις στο 100 να δίνουν και να παίρνουν. Οι χίλιες γλώσσες της συνοικίας παίζουν στη διαπασών απ' τα ηχεία και οι χίλιες παρέες της, αντί να τσακώνονται, έρχονται κοντά. Αυτό σίγουρα δεν είναι απλά μια συναυλία, δεν είναι απλά ένα άραγμα, δεν είναι απλά μουσική. Μέσα απ' το hip-hop οικοδομείται ένας κοινός κώδικας, μια γλώσσα πολεμική, για όλους και όλες εμάς που κάποιοι έχουν βαλθεί να μας πείσουν ότι η γειτονιά δεν μας χωράει ενώ εμείς της δίνουμε ζωή. Γι' αυτό και η φάση που διοργάνωσε το North Side Raps μερικές βδομάδες πριν, ήταν σίγουρα πολλά περισσότερα από ένα live. Ήμασταν εκεί και εννοείται πως θα είμαστε και στο μέλλον.

Σβήσε-γράψε στο Κάτω Χαλάνδρι

Καμιά φορά, το antifa βάψιμο στους τοίχους τρώει κράξιμο. «Έλα μωρέ, τι είμαστε; Χούλιγκαν είμαστε να ασχολούμαστε με αυτά;» Αλλά δεν είναι ακριβώς έτσι. Για παράδειγμα, δεν είναι ασήμαντο που όταν ένα φασιστάκι στο Κάτω Χαλάνδρι αποφάσισε να πιάσει ντροπαλά ένα σπρέι στα χέρια του και να γράψει 2-3 αηδίες, εξαφανίστηκαν πριν καν προλάβει να τις θαυμάσει. Δεν είναι ασήμαντο ότι για μήνες, μπαίνοντας και βγαίνοντας από τη γειτονιά τους όσα φασιστάκια έχουν ορέξεις τρώνε στη μάπα τρία μεγάλα roll-up, να τους θυμίζουν ότι καλά θα κάνουν να ξανασκεφτούν κατά πόσο τους παίρνει. Αλλά πέρα από τους ναζί, που όπως πάντα έτσι και στην προκειμένη περίπτωση έγιναν καπνός με αστραπιαία ταχύτητα, το antifa βάψιμο είναι σημαντικό και για όλους εμάς τους υπόλοιπους. Που πηγαίνοντας τα πρωινά στη δουλειά και το σχολείο ή γυρνώντας τα βράδια, αναγνωρίζουμε τα σημάδια των δικών μας στους τοίχους και θυμόμαστε ότι όσο κι αν θέλουν να μας πείσουν οι κυριλέ, οι μαγαζάτορες και όλο τους το σινάφι, αυτή η γειτονιά μας ανήκει.

Antifa Συναυλία στην Καλλιθέα από το Antifa South

Άμα χαζεύεις πολύ τηλεόραση ή καίγεσαι στο fb, κινδυνεύεις να αποκτήσεις μια πολύ στρεβλή εικόνα για ορισμένα πράγματα. Για παράδειγμα: επί χρόνια, τα μίντια προσπαθούν να μας πείσουν ότι η Καλλιθέα είναι μια επικίνδυνη γειτονιά, γεμάτη εγκληματίες μετανάστες και φασίστες δολοφόνους. Από την άλλη, αν κοιτάς τους δρόμους με διαφορετική ματιά, έρχεσαι αμέσως σε επαφή με μια πολύ πιο ρεαλιστική εικόνα. Για παράδειγμα: μαθαίνεις ότι όπως και στη δικιά μας γειτονιά, έτσι και στην Καλλιθέα όταν λένε για εγκληματικότητα προσπαθούν να υποτιμήσουν τις πολυεθνικές κοινότητες της περιοχής και τους τρόπους που έχουν ανακαλύψει να επιβιώνουν, ενώ όταν λένε για ανίκητους ναζί προσπαθούν να μας πείσουν να κλειστούμε στα σπίτια μας για να κάνει κουμάντο η αστυνομία. Η συναυλία που διοργάνωσε το Antifa South πριν λίγο καιρό, μας το υπενθύμισε με τον πιο τρανταχτό τρόπο. Οι παρέες της γειτονιάς ήταν εκεί, οι φασίστες δεν ήταν πουθενά κι η αστυνομία ήρθε το λιγότερο σε πολύ δύσκολη θέση. Αλλά όλα αυτά δεν γίνεται να τα πάρεις πρέφα βλέποντας ειδήσεις. Είναι μονάχα η antifa ματιά στους δρόμους της μητρόπολης που μπορεί να στ' αποκαλύψει.

Κόλλητα Παντού!

Χαραμίζονται όταν μπαίνουν σε ψυγεία και ντουλάπες και συρτάρια. Η φυσική τους θέση είναι εκεί έξω. Να φτάνουν από δεκάδες διαφορετικά χέρια σε κάθε πιθανό κι απίθανο σημείο. Να σε κάνουν να αναρωτιέσαι πως διάολο βρέθηκαν εκεί. Να κάνουν τα φασιστάκια να ματώνουν τα νύχια τους και να βράζουν από τον θυμό τους ξεκολλώντας, μόνο και μόνο για να βρουν ακόμα περισσότερα κολλημένα την επόμενη μέρα. Μοναδική απόλαυση!

Το κράτος έχει συνέχεια

(ή αλλιώς: ίδια είναι τα αφεντικά δεξιά-αριστερά!)

Πολλές φορές, η «επικαιρότητα» μας έχει φέρει αντιμέτωπες με διάφορα διλήμματα. Μνημόνιο ή αντιμνημονιάκες κινητοποιήσεις; Ναι ή όχι στο δημοψήφισμα; Δραχμή ή ευρώ; Υπέρ ή κατά της συμφωνίας των Πρεσπών; Και εν τέλει, ανάλογα με την απάντηση που δίνουν, οι αριστεροί και οι δεξιοί χωρίζονται σε δύο τάχα αντίπαλα στρατόπεδα και προσποιούνται τους εχθρούς. Είναι όμως πραγματικά έτσι;

Εμάς από την μεριά μας, όπως και σίγουρα πολλών άλλων που μοιραζόμαστε κοινή ταξική θέση και εμπειρίες, ενστικτωδώς μας βγαίνει μια απέχθεια για όλα αυτά τα ερωτήματα. Για την ακρίβεια δεν θέλουμε να τα απαντάμε καθόλου! Και εκ του αποτελέσματος δικαιολογημένα. Γιατί αν το καλοσκεφτείς, αυτά τα ερωτήματα είναι κρατικά σχεδιασμένα έτσι ώστε όλες οι απαντήσεις να είναι εναντίον μας και να συσκοτίζουν τις διαδικασίες που στ' αλήθεια συμβαίνουν. Ότι δηλαδή το κράτος έχει συνέχεια ως προς τους στόχους και τις πολιτικές του, ανεξαρτήτως κυβέρνησης.

Για παράδειγμα, έχουν όλοι βαλθεί να μας πείσουν ότι η κυβέρνηση ΝΔ, είναι πολύ πιο σκληρή με τους μετανάστες από ότι οι «φιλάνθρωποι» της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Όμως κανείς δεν θυμάται ότι στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών-εργατών, υπήρχαν και υπάρχουν σε κάθε περίπτωση. Ότι η ουσία της κρατικής στρατηγικής για τους μετανάστες παραμένει ίδια: τεχνητή παρανομία, αφού το κράτος δεν τους δίνει χαρτιά, και εκμετάλλευση της παράνομης και άρα φτηνής εργατικής τους δύναμης στο έπακρο από μικρά και μεγάλα αφεντικά ανά την ελληνική επικράτεια. Γιατί είτε αριστερή, είτε δεξιά κυβέρνηση, κάποιος πρέπει να κάνει λάντζα, να πλένει τα αυτοκίνητα, να μαζεύει τα

ροδάκινα και τις φράουλες και κάποιες φορές να δουλεύει για το παράνομο κεφάλαιο.

Άλλο τρανταχτό παράδειγμα της συνέχειας αποτελεί η περίφημη Συμφωνία των Πρεσπών. Λύσσαξαν να μας πείσουν πως διαφωνούν οι αριστεροί «προδότες» με τους δεξιούς «πολεμοχαρείς» πάνω σε αυτό το θέμα. Τελικά όμως δεν φαίνεται να ενοχλεί και τόσο την νέα κυβέρνηση. Λογικό, αφού στην πράξη η εξωτερική πολιτική του κράτους είναι ενιαία και υπερασπίζεται τα εθνικά συμφέροντα όπως και να 'χει. Για αυτό και δεν χαλάει καθόλου τους δεξιούς που μέσω αυτής της συμφωνίας, η γειτονική Μακεδονία υποχρεώθηκε από την Ελλάδα να αλλάξει το όνομα και το σύνταγμά της, κάτι που συνήθως συμβαίνει μετά από πόλεμο. Μια χαρά δεν τα κανόνισαν οι αριστεροί πριν από αυτούς;

Η λίστα με τα κοινά σημεία, τα πλαστά ερωτήματα και τις ενιαίες στρατηγικές είναι πολύ μακριά και αυτό το έντυπο πολύ μικρό για να την χωρέσει! Θα αρκεστούμε λοιπόν σε αυτά που επιγραμματικά αναφέραμε και στο να πούμε πως η ενστικτώδης απέχθεια που έχουμε για τις κρατικές προσταγές είναι ένας καλός πρώτος οδηγός. Σαν αντικρατιστές όμως, θα πρέπει να προχωράμε και ένα βήμα παραπέρα, να κατανοούμε όλες μαζί τις κρατικές στρατηγικές, να τις αντιλαμβανόμαστε σαν κάτι εχθρικό, να βρίσκουμε επιχειρήματα απέναντι τους. Όχι τίποτα άλλο, αλλά τουλάχιστον για αρχή, να μην καταπίνουμε αμάσητες τις μαλακίες που μας σερβίρουν. Και βλέπουμε.

Φωτογραφία από την antifa διαδήλωση:
ίδια είναι τα αφεντικά, δεξιά και αριστερά. 13/06/19

Το δικό μας κοντινό στρατόπεδο συγκέντρωσης!

Το 'χετε παρατηρήσει κι εσείς; Οι ρατσιστές στις γειτονιές που πρόκειται να υποδεχθούν μετανάστες, μοιάζουν με διχασμένες προσωπικότητες. Την μία στιγμή αλυχτάνε σαν τα αγρίμια για το πόσο αποφασισμένοι είναι να μην επιτρέψουν σε κανέναν μελαμψό να πατήσει το πόδι του και την επόμενη μετατρέπονται σε κολοσσούς αλληλεγγύης, βάζοντας τα κλάματα αν τύχει και τους πάρουν μακριά τους μετανάστες. Δεν μας πιστεύετε; Ιδού ένα παράδειγμα, συγκεκριμένα απ' το 2016 όταν έκλεινε κέντρο κράτησης στην περίφημη Ειδομένη και οι κρατούμενοι έφευγαν απ' την περιοχή. Είναι από εφημερίδα, για να μην λέτε ότι τα βγάζουμε απ' το μυαλό μας:

«Δήμαρχε, τι μας έκανες; Γιατί τους διώχνεις;» διαμαρτύρονται πολλοί, κάποιοι μάλιστα εξ εκείνων που είχαν πρωτοστατήσει στις εκδηλώσεις εναντίον των προσφύγων και των μεταναστών.»

Πρώτα πρωτοστατούν στις ρατσιστικές εκδηλώσεις, μετά στεναχωριούνται που φεύγουν οι μετανάστες. Στο ίδιο άρθρο μας εξηγούν πως έγινε το περίεργο: «Αν δεν είχαν έρθει οι πρόσφυγες, θα είχαμε φύγει εμείς. Θα είχαμε κλείσει τα μαγαζιά. Ήταν μια γερή ένεση στην αγορά, δούλεψαν επιχειρήσεις, απασχολήθηκαν άνεργοι.» Με άλλα λόγια, αναγνώρισαν στην άφιξη των μεταναστών μια πρώτης τάξεως ευκαιρία για κέρδος. Για να εκμεταλλευτούν καταναγκαστική εργασία κατευθείαν από τους έγκλειστους του στρατοπέδου, να νοικιάσουν τις τρύπες τους, να δουλέψουν τα μαγαζάκια τους. Η γκρίνια τους στην αρχή, δεν ήταν αποτέλεσμα μισαλλοδοξίας. Ήταν κομμάτι της διαπραγμάτευσής τους για να αποκτήσουν όσο το δυνατόν περισσότερα υλικά οφέλη απ' την όλη διαδικασία.

Σας θυμίζει κάτι; Καλά κάνει. Πρόσφατα ανακοινώθηκε ότι στον Δήμο Πεντέλης θα δημιουργηθεί «δομή» που θα στεγάζει ανήλικους μετανάστες.

Οι ρατσιστές όλων των ειδών συγκεντρώνονται και διαμαρτύρονται, έξω από το Νοσοκομείο Αμαλία Φλέμινγκ στην Πεντέλη. Στο πίσω μέρος του μυαλού τους έχουν το πως θα επωφεληθούν. Είναι Οκτώβρης του 2019 στην Πεντέλη και η διαπραγμάτευση έχει μόλις ξεκινήσει.

Δηλαδή κομμάτι των μεταναστών που φθάνουν στα νησιά, θα στέλνεται εκεί, θα στοιβάζεται σε άθλιες συνθήκες, θα γίνεται παράνομο και πειθαρχημένο με το ζόρι, όπως ακριβώς προστάζει εδώ και τρεις δεκαετίες το ελληνικό κράτος. Στην είδηση, οι ντόπιοι εξεγέρθηκαν με μπροστάρισσα την Δήμαρχο της περιοχής που δήλωσε ότι «δεν θα δεχθούμε ούτε έναν μετανάστη».

Μην ψάξετε για ρατσιστικά κίνητρα εδώ! Οι άνθρωποι διαπραγματεύονται. Θα δεχθούν πολύ παραπάνω από έναν μετανάστη, θα βοηθήσουν το ελληνικό κράτος που θέλει να τους κάνει με το ζόρι παράνομους και υποτιμημένους αλλά θέλουν να είναι βέβαιοι ότι θα πληρωθούν καλά για τη δουλειά τους. Γι' αυτό η Δήμαρχος ζητά «διάλογο και συνεργασία με την τοπική κοινωνία» γι' αυτό ζητά «συνεννόηση με τον Δήμο και τις υπηρεσίες του.» Γιατί θέλει να δηλώσει χαμηλόφωνα αυτό που εξέφρασε ανοιχτά η Πρόεδρος της ΟΝΝΕΔ της περιοχής αλλά της ξέφυγαν κάτι ναζιστικά και τώρα δεν είναι πια Πρόεδρος. Παρόλα αυτά, δεν έλεγε τρέλες: «τριπλασιασμό των δυνάμεων ασφαλείας, [...] κονδύλια για συγκοινωνιακές παρεμβάσεις, [...] ειδικά γεύματα.» Δηλαδή δουλειές για την αστυνομία και χρήμα για τα ντόπια αφεντικά.

Αν, λοιπόν, τον επόμενο καιρό δείτε στις γειτονιές μας ορκισμένους ρατσιστές να μετατρέπονται σε υποψήφιους για Νόμπελ Ειρήνης, μην παραξενευτείτε. Κανείς τους δεν διαφωνεί με την ακραία υποτίμηση των μεταναστών, την μετατροπή τους σε παράνομους εργάτες, την αστυνομική τους διαχείριση. Όλοι τους θέλουν να συμμετάσχουν σ' αυτήν την διαδικασία και να κερδίσουν όσο περισσότερα μπορούν καθώς το κάνουν. Έτσι δουλεύει ο νέος ελληνικός φασισμός.

Δύσκολο, το ξέρω. Άλλη μια εβδομάδα είναι εδώ να μας θυμίζει πως και οι υπόλοιπες θα είναι έτσι, γεμάτες με άγχη που δε φεύγουν αλλά ανακυκλώνονται, με τρεξίματα που έχουν μικρές στάσεις, με σκέψεις που φεύγουν και ξανάρχονται. Είναι καθημερινή πρωί κι ο δρόμος που παίρνω το πρωί ποτέ δεν είναι ο ίδιος με αυτόν που παίρνω το βράδυ. Ο δρόμος το πρωί κατευθύνεται προς τη σκατοδουλειά, σε ουρές δημόσιων υπηρεσιών, σε πρόσωπα που δεν έχεις καμία όρεξη να δεις, σε πράγματα που δεν έχεις καμία όρεξη να κάνεις. Η διαδρομή είναι διαφορετική, δεν οδηγεί σε εκείνο το παρκάκι που αράζουμε κάθε βράδυ, αλλά και να οδηγούσε, αυτή τη στιγμή, το παρκάκι το περπατάει η ίδια απ' την διπλανή πολυκατοικία που μας φώναζε χθες πως θα καλέσει τους μπάτσους για φασαρία ή εκείνος ο εθνόκαυλος με το στρατιωτικό μπλουζάκι και το γεμάτο αυτοπεποίθηση πρόσωπο του. Δεν είναι ωραίο τέτοια ώρα, δε μοιάζει το ίδιο. Πέρασα κάνα δυο φορές και ένιωθα ξένος ρε φίλε. Το βράδυ εδώ είναι όλοι δικοί μας, γνώριμες συμπαθητικές φάτσες, βαράγαν οι μουσικές μας, ακούγονταν οι φωνές μας, το μέρος μας ανήκε. Βρομίζουμε λένε και φωνάζουμε, ίσως άμα αράζαμε σε κανένα μαγαζί δε θα τους πείραζε, αλλά που λεφτά. Άλλοι κόσμοι ρε συ, αλλά δεν είμαστε απλά διαφορετικοί είμαστε κάτι άλλο:

δυο κόσμοι σε σύγκρουση!

ΠΑΝΤΑ ΦΕΜΙΝΙΣΤΡΙΑ ΠΑΝΤΑ ANTIFA

Αν υπάρχει κάτι που γίνεται εύκολα κατανοητό απ' αυτό εδώ το έντυπο, είναι ότι γνωρίζουμε πολύ καλά τους εχθρούς μας. Κι αυτό όχι γιατί έχουμε κάποιου είδους φετίχ, αλλά γιατί ξέρουμε πως αυτοί έχουν ξοδέψει πολύ κόπο και χρόνο για την εκμετάλλευση και υποτίμηση μας. Και σ' αυτή την κοινωνική πραγματικότητα η θέση μας, ως γυναίκες της εργατικής τάξης, παραμένει ακόμη πιο υποτιμημένη. Πολλοί προσπαθούν να μας πείσουν πως «αυτά τα πράγματα» είναι πλέον ξεπερασμένα και ότι η «κοινωνική πρόοδος» τα 'χει εξαλείψει. Εμείς μέσα απ' αυτή τη στήλη θα αναδείξουμε ζητήματα που φανερώνουν το ακριβώς αντίθετο...

Ακόμη ένα παραμύθι... αλλά όχι απ' αυτά που μας έλεγε η γιαγιά

Τα κράτη ανά τον κόσμο δεν παύουν ποτέ να μας εντυπωσιάζουν με την ικανότητά τους να μετατρέπουν το ψέμα σε αλήθεια και την αλήθεια σε ψέμα στοχεύοντας πάντα προς τα εμάς. Τι εννοούμε; Το καλοκαίρι που μας πέρασε μια γυναίκα που βρέθηκε στην Κύπρο βιάστηκε από 12 άντρες. Τα παλικάρια αυτά γύρισαν κανονικότατα στις χώρες τους αφού πρώτα τους υποδέχτηκε θερμότατα ένα πλήθος αντρών στο αεροδρόμιο δίνοντας τους συγχαρητήρια για την πράξη τους.

Από την άλλη η κοπέλα βρίσκεται ακόμη στην Κύπρο, χωρίς να της επιτρέπεται να γυρίσει στη χώρα που ζει μόνιμα, περιμένοντας να γίνει η δίκη της, με την κατηγορία της δημόσιας βλάβης. Κατηγορείται δηλαδή ότι έκανε κακό στο τουριστικό όνομα της Κύπρου. Διαπόμπευση λοιπόν της κοπέλας και χίλια

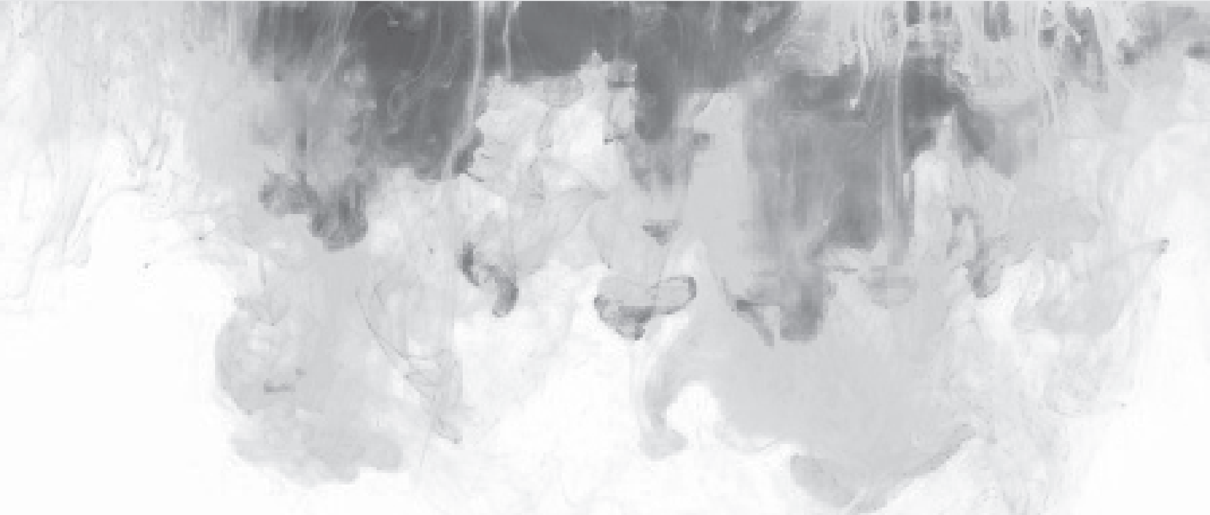
μπράβο στους βιαστές της. Plot twist ε;

Η παραπάνω υπόθεση αναφέρεται σ' αυτό το έντυπο διότι θεωρούμε πως κλείνει το μάτι σε κάτι που συμβαίνει τα τελευταία χρόνια στα ελληνικά νησιά. Η ελληνική βιομηχανία τουρισμού σε συνέχεια του greek taverna και του φραπέ στην παραλία, έχει στρέψει το βλέμμα της κι αλλού ώστε να πετύχει την συσσώρευση ακόμη περισσότερου κέρδους. Πιο συγκεκριμένα, το ελληνικό κράτος σε συνεργασία πάντα με τα ντόπια αφεντικά κάθε καλοκαιρινού προορισμού δημιούργησαν ζώνες διασκέδασης προκειμένου να ικανοποιήσουν όλα τα γούστα πελατών. Έτσι δεν άφησαν απ' έξω το πακετάκι του φτηνού αλκοόλ, του «πάω να ξεδώσω» αλλά και την κατασκευή της γυναίκας-τουρίστριας-ξέκωλου.

Η γυναίκα αυτή, λοιπόν, σύμφωνα με τα ΜΜΕ είναι αυτή που χρησιμοποιεί «εικονικούς βιασμούς» προκειμένου να βγάλει λεφτά. Δηλαδή μας λένε ότι υπάρχουν γυναίκες ανάμεσά μας που θα έβαζαν τις εαυτές τους στη διαδικασία να βιαστούν από κάποιον και ύστερα να τον καταγγείλουν, να περάσουν την πολύωρη κι εξοντωτική ανάκριση απ' τους μπάτσους, προκειμένου να εισπράξουν μια δήθεν αποζημίωση από ασφαλιστικές.

Εμείς ξέρουμε καλά πως η φιγούρα αυτής της γυναίκας είναι άλλη μία κατασκευή του ελληνικού -κι όχι μόνο- κράτους που έρχεται να προστατεύσει τον κάθε βιαστή. Δεν σχετίζεται με το αν κάποια είναι τουρίστρια η όχι και με το αν κάποιος θα βιάσει σε νησί. Είναι ακόμη ένα κομμάτι του παζλ. Του παζλ που εκπαιδεύει εδώ και δεκαετίες τους άντρες με εξουσία, πάνω στην κουλτούρα του βιασμού. Και από την άλλη θέλει να μας πει ότι θα βγάζουμε το σκασμό, ότι και να μας βιάσουν δεν θα ακούγεται τσιμουδιά, γιατί θα καταλήξουμε σε ένα δικαστήριο που έχει τα εργαλεία, την δύναμη και τον στόχο να μας μεταλλάξει από βιασθείσες σε κατηγορούμενες. Τώρα ίσως να βγάζει λίγο νόημα γιατί χρησιμοποιήσαμε το «**ΠΑΝΤΑ ΦΕΜΙΝΙΣΤΡΙΑ, ΠΑΝΤΑ ΑΝΤΙFA!»** στην αρχή της προηγούμενης σελίδας. Δεν είναι απλά ένα σύνθημα που μας αρέσει να βάφουμε σε τοίχους. Είναι για μας μια απόφαση επίκαιρη κι αναγκαία απέναντι σε όσα μας επιφυλάσσουν οι κοινοί μας εχθροί.

Γύρω απ' τα μικρόφωνα φωνές γνωστοί και χρώματα /
Εμείς είμαστε η καρδιά αυτής της γειτονιάς /
Το στήνουμε στα χώματα πίστη σε όλα τα πρόσωπα /
Κουβαλάμε μέσα μας το μίσος μιας γενιάς /

Δρομίσια και αυτόνομα όχι απλά για όνομα /
Δόξα καριέρα φτύνουμε ήσυχοι δεν θα μείνουμε /
Ήχος που ενοχλεί βλέμματα που στραβώνουν /
Φασίστες και ρουφιάνοι όταν ακούνε το βουλώνουν /

Στα πάρκα και στις πλατείες η μάχη ξαναρχίζει /
Πάντα antifa αυτό μας χαρακτηρίζει /

Live από το North Side Raps, Πλ. Κιοσέ, Σεπτέμβρης του '19

